

La frase del dia

“Si ens quedem amb 100.000 morts, haurem fet molt bona feina”

Donald Trump, PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

El Conte

Melcior Comes

Teoria de la finestra

El conte hauria d'explicar que entre els edificis sempre hi havia joves asseguts als bancs que escoltaven música, es petonejaven i reien amb les boques dibuixades de lluny. Al cel, els avions deixaven anar un rastre blanc. Les gavines es posaven inquisitorialment al balcó, però només n'hi havia una, sempre la mateixa. Els veïns sortien de casa i partien a la feina amb el cap cot i l'abric massa gros; al parc de sota, sempre hi comptava tres iaïos desvagats, nens de tarda amb la cridòria i el berenar ràpid. Una veïna tenia amants que venien a fer-li l'amor i a cantar-li ranxeres. Ara tot és buit, i al cel les gavines es multipliquen i s'apropen a la finestra amb els seus ulls negres i el seu plor d'actrius a l'atur. M'agradava estar a casa i badocar; les finestres sempre m'han semblat una oportunitat perduda. S'ha d'escriure sempre vora d'una finestra, encara que sigui de perfil.

—Papa, vine —em diu la meva filla.

—Filla meva, valoro la gent per la capacitat de mirar per les finestres.

Me mira amb ulls molt grossos, però (penso que) cada casa o pis et transforma en virtut del que s'hi veu per les finestres: hi ha mentalitats de pis acubat, gent que mai no ha vist res més que un carrer gris o un pati interior brut i ple d'embulls, roba dura i mal estesa: els has de compadir perquè això els ha fet com són, una mica obcecats, tímids. Hi ha gent que té llibertat d'idees perquè des de les seves finestres ha vist avingudes i arbres de fulla perenne, gent que passava somrient, tramvies i jubilats amb espadnyes de colors. Hi ha qui ha vist sempre el mar, i això l'ha fet poètic, asmàtic i somiador; hi ha qui ha pogut tenir finestres sobre el bosc, cosa que li ha donat un aire de filòsof que sap de bolets i de política.

Jo m'he criat en cases velles, plenes de ressons, ratolins, padrines i finestres sobre carrers amb nens que criden perquè surten d'escola i van a anglès o a

solfa i ja ha arribat l'adolescència i la sang bull. He vist finestres amb tractors i furgonetes carregades de sopa: he estat molt finestrer. La finestra com a cinema gairebé quiet, banal i gratuït, el documental lent de la vida que passa.

Però ara ja n'estic cansat, de les meves finestres. Plovisqueja sobre els car-

rers buits. Al balcó tinc tovalloles esteses i una taula amb pols i dues tasses de cafè sobre un diari vell. Hi ha pocs cotxes pels carrers laterals i algun vianant amb el carretó o amb el gosset que es mulla i pixa a les cantonades. La meua filla es queixa perquè escric i no li faig gaire cas; porta dues setmanes sense

sortir de casa.

Quan ens cansem de les finestres, mirem tornejos d'escacs en directe amb la tauleta electrònica, o fem papiroflèxia d'animals i flors boscanes, mirem els hospitals per la televisió. La nena compta morts com abans comptava els dies que li mancaven per fer l'aniversari. Passem les hores mastegant plastilina i llegim contes, mirem sèries australianes d'adolescents que es transformen en sirenes. Les pantalles són les finestres del tedi: convindria esborrar aquesta frase.

“La finestra com a cinema gairebé quiet, banal i gratuït”

M'adono que el sol ha tornat a sortir entre els edificis i que la blavor s'ha fet aduladora, vestida de primavera inabastable. El món és infecció i ple de perills i prohibicions, i no queda ni espai per imaginar que anem més enllà del passadís, i que a l'altre costat de la finestra hi ha possibilitats lliures i saludables.

—Papa, en què penses?

—M'han encarregat un conte —li dic.

Penso en el conte que hauria d'escriure, doncs. Potser és un conte trist, quiet, un conte confinat i surrealista, un conte ple d'enyor en què els dos ens fem petits i ens abriguem i ens endinsem al congelador, a visitar la sopa congelada com qui va a l'Antàrtida, o mirem la banyera i ens sembla un llac centreeuropeu, civilitzat i amb velers de multimilionaris.

—I de què faràs el conte, papa?

—...

—Papa. Papa?

—Sortim al balcó.

Sísif

Jordi Soler

